

kamarád

3
1.80 Kčs

KANADA

Eddy z TO Jižní Hvězda.

Na mapě našel jsem si Kanadu. Řítím se hned po Yukonu
a trochu křečovitě tisknu pádlo. Voda mi v pažejí jen
špláchno do tváře a pohladí místo, které je spálené
sluncem.

Na mapě našel jsem si Kanadu. Pokřik už večer nad
krajem a pobízí moje psy k chvatu, protože vezu poštu
v tábor zlatokopů.

Na mapě našel jsem si Kanadu. Umírám hladem v zasně-
ženém iglů a zima mi s polární sání leze na kůži.

Na mapě našel jsem si Kanadu.

V sobotu jedeme na Sázavu.

Příznivcům a stálým hostům

Mnoho pěkných vandrů, sudového hořčáku,
hořící haldy ruských letáků,
dobré pivo s hustou pěnou, zakončené kocourem
Zde jen liška polární z hospody nás vyhání.
To vám přeje "KANADANÉ",
přiďte podívat se na NĚ !!

Kennedy "The Chátra", Dawson- odpadlík z "Hobo", Whis-
ky "Fire Rock Camp", Pedrák "TO Polár", Joe & Bucky,
Ropušák - manželka Habešana & Bramborák - všichni t.č.

WINNIPEG - C A N A D A .

ZPRÁVY

Dne 31. ledna uštkla kamarádka Zmije kamaráda Fífu z TO Westend, který se s ní oženil. Mohutné oslavy s tím spojené se konaly téhož dne na břehu Lipna v Kovářově. Pro příslušníky TO Dvojité Fň tam byly dle dohody připraveny stolečky a flaštičky. Děkujeme a přejeme novomanželům všechno nejlepší. Fífovi na požádání opatříme ježka.

Na četné dotazy sdělujeme, že III. ročník Kamaráda vychází od ledna a skončí v prosinci t.r. Výjimku tvořilo jen 1. číslo, které vyšlo na začátku září, ale bylo expedováno jen kamarádům poblíž Prahy.

Omlouváme se kamarádům z TOL Key - Vey, že jsme neoznámili jejich turnaj v ledním hokeji, který se konal dne 1.-2. února ve Všení u Turnova. Zprávu jsme dostali až po vytištění lednového čísla, naše uzávěrka je vždy 15. den předchozího měsíce.

Děkujeme všem, kteří nám poslali své příspěvky. Je ovšem pochopitelné, že se na všechny nedostalo, protože někdy k sobě nepasují, ale na všechny jednou dojde. Pište dál, kamarádi, náš časopis je vlastně odkázán hlavně na vás, bez vašich povídek, zpráv a básniček, nebo vašich vtipů bychom ho nemohli vydávat. Odpusťte, že neodepisujeme, ale to bychom skutečně nemohli zvládnout.

Kamarádi Dlouhý Jeff a Habešan slíbili spolupráci v redakci našeho časopisu. Už se těšíme!

Návštěvníkům Jamboree Clubu sdělujeme, že oblíbené písničky z tohoto pořadu budou vycházet ve zvláštní příloze Kamaráda, která se na Jamboree bude prodávat. Cena bude sice co možná lidová, ale taková, abychom na to nemuseli doplácet ze své kapsy.

SCIENS FICTION aneb POHLED do BUDOUCNA.

Napsal P. Sally.

(1937)

Bylo- nebylo- svázal dědoušek plesnivý buchty do ranečku, meč polodlouhý- polokrátký na pás pověsil a ikonám se nízko pokloniv, třikrát se křížem přezehnal a nohou pravou z chalupy vykročil. Zakrátko již vozem červeným po mátušce Praze bělokamenné ujíždí, kolem hlavičku točí, pokašlává, posmrkává, na pána v předu vozu oči valí, kterak péro natahuje a nožičkou podupává.

Orlojik malý na ruce levé pozoruje, lísteček bělostný, potištěný žmoulá a Bohu děkuje, když před ním vyvstane pomurá budova Smíchovského nádraží.

Po peronu zlehka našlapuje, vlak obchází, do oken pokukuje, mručí cosi, až konečně do vagonu se vkymácí a nohy lidem pošlapav, v koutek skromně usedá. Sedí, pokuřuje, dumá, nevinné oči k stropu obrací a nedbá, že pod ním pražce ubíhají.

Kdesi za ním kytara škytne a několik hlasů nízko zaskřípá. Pražce skandují posměšek. Kytara vrní a - mladé hlasy neúprosně pokračují v nízké tonině.

Vedle děda- sokolíka chlapík sedí, nestarý, nemladý, mlčí, dumá, papirosku pokuřuje, nohy křížem překládá, řeč rozprádá: "Pamatuju, už je tomu řádka let, bylo to v dobách, kdy četníci trampy honili. Málo jich tehdy v kraj náš jezdilo. A bylo tehdy mezi nimi sedm pánů v bílejch botách, sedm škautů- bohatýrů. Na nádraží zpívali. Kytara jásala, zvonila, řinčela a burácela....Nó, hezký to bylo." Sedí děd- bohatýr, mlčí, naslouchá, z faječky dým vypouští, po očku mžourá, pod vousy se ušklebuje:

"Nó, hezký to bylo ??? To jsem byl já a moje parta"

Lisák a T.O. Kondor:

Neděle v lese.

Byla ještě tma, když vedle nás zašustilo a začalo harašit. Pak mě co si dloublo a mnou zatřepalo. To neznámé byl můj společník "Pádlo". Vyklubal jsem se ze spacáku a promnul si oči. Pádlo už vytřepával stébla z vlasů a začal se oblékat. Měli jsme dle dohody se jít podívat na jeleny a udělat pár snímků. Venku byl jinováč na stromech a nová vrstva sněhu. V no-

ci padal, což nám bylo vhod. Nasnídali jsme se, natáhli kamady a vyrazili směrem na horní paseky. Smrky byly obtíženy sněhem a před námi neporušená sněhová plecha. Přešli jsme jí a stočili se po větru do vysokého lesa. Tam tolik nefoukalo a všude vládl klid a mír. Ticho lesa bylo rušeno jen skřipáním sněhu pod nohama. Pomalu jsme se přibližovali k místu, kde každé ráno vycházelo stádo jelenů. Vylezli jsme si do rozsochy malé borovice a čekali jsme. Začalo svítat a nás zábly nohy. Připravil jsem si fotoaparát. A tu, když kamarád už řadil k návratu, se náhle ozvalo v tichu pár úderů o dřevo. To se blížil jelen a tloukl parožím o stromky. A již se objevilo pár kusů jelení zvěře. Bylo je nádherně vidět na bílé ploše paseky. Cihlově šedá barva srsti a stálé poplácávání kelkou. Přiložil jsem aparát k oku a zamířil. Prásk! Rána v lesním tichu jako výstřel z pušky. První jelen prudce zvedl hlavu s nádherným parožím, zadupal a pomalu odběhl. Za ním zmizeli i ostatní v nízkém porostu. Radostí z pěkného snímku jsem div nespádl ze stromu. Slezli jsme a zapálili jsme si. Ten okamžik se mi zdál jako sen. Cestou zpět jsme si ještě sdělovali své dojmy. Na campu jsme vařili čaj a hádali se, kam se vydat dál na zbytek neděle. Vzpomínali jsme na sobotu, kdy si lidé na nás pokyvovali a podivně se usmívali. Průvodčí ve vlaku nás litoval a hrozil zmraznutím. Odnesli jsme si však jenom mokré ponožky, červený nos a hezký pocit v duši.

Marko
Čermák:

HODINA DUCHŮ.

Já už bych šel tak rád spát! Mám dnes zase těch pár mil a hřbetů v mohou a ke všemu je tam nahoře teda kupodivu hodně sněhu. Doufám, že mě žádní psi děsit nebudou. Ale- já vám o tom ještě povím:

Nevím, proč každy ve vlaku říkal, že jede na "Zlatý dno", vlak je stejně po cestě všechny vytrousil a tak jsme

teda seděli daleko za poslední prospektorskou stanicí ve sněhu a převraceli polena ve vohni a věřili, že ten louch z vody, rumu, smetí a čaje přivedeme do varu. Bylo už zbytečný vyhlížet baterky a poslouchat kroky. Vypadalo to, že se kolem nás život i čas právě v půlnocním tichu zastavil. Pohnuli jsme padlou břízou směrem k vohni. Strom zapraskal a zůstal trčet mezi kmeny. Benův vajgl zasvítit ve sněhu, "počkej, poslouchej!" Z lesa vod Hladovce bylo slyšet takový divný pískání, pak ticho a znovu. "Krvavý koleno píská lesním skřítkům do kroku na okarinu", povídám.

"Musíme tam ještě párkrát pichnout, abysme našli Freda..."

Ticho de Brácha.

Na seník to bylo flák cesty, nemluvílo se a nikdo z nás vlastně nedověděl říci, co tohle bylo za pískání.

Dřív než se zakuklím do spacáku a než mi začne bejt zima na hlavu tak vždycky poslouchám, jak nic není slyšet. Ani nevím, možná jsem už spal, ale jako bych znovu zaslechl to pískání a cejtím, jak mi pes vlčák čmouchá ke spacáku. Vyskočil jsem a zíral do tmy a- Sen! Máme přece ten dobrej zvyk vytahovat žebřík nahoru na seno.

V neděli jsme mířili přes hřeben a průseky byly úplně zavalené sněhem. Mlha se tady na severozápadní straně zapletla do horskejch smrků i do kamení. Jak tady vlečem nohy v husím pochodu, vidíme před sebou krvavou psí stopu a pak v tý největší závěži až po břiche zapadlý dva lovecký psy a lovec nikde. "Čekám, že nás ze zálohy vodpráskne a ehaří si s náma už poraděj".

Psi se ale vydali za náma, byli pěkně zbídačelí - krváceli a koukali pomateným a vděčným pohledem. Předběhli nás ke sroubku nad Vižinou, kluci tam právě balili: "To sou voni, co je tady hledal ten lovec, ztratili se minulej tejden z Knížecích. Hledal je po lese i v noci a pískal na ně, ale nic. Dejte mi baterku a provaz- doveďte je do hájovny na Knížecí a kdyby tam nikdo zrovna nebyl, přivážu je k boudě".

Přišla zase neděle a naše dlouhý zimní torny stály vyrovnaný za stolem - zrovna naproti hajnejm. "Našel jsem je tam ve čtvrtek. Ten s tím poraněným během zhas, byl už pořádně tuhej. Druhýho dává stará dohromady, ale chlap se už neukázal".

To je celý - du spát, za chvíli mi zvoní budík, jen ten žebřík nemůžu dnes vytáhnout.

Tom z T.O. Gold Lille:

TŘI TRAMPOVÉ V NESNÁZÍCH

Jednou- bylo to kdysi dávno v neznámém kraji, kdy putovali tři trampové, se jim stala tato příhoda.

Seděli v Pohostinství, oknem viděli zapadající a rudnoucí slunce a tu si teprve uvědomili, že ještě nenašli vhodné místo, kde by natáhli své zmožené tělo, unavené celodenním putováním.

Ti, kteří na tu věc přišli, byli dobří kamarádi Žaban, Diblík a Puchejř.

"Tak, pánové, žádnou velkou vypíječku. 20-30 piv a jdem si hledat kutloch."

Žaban s Diblíkem se podívali na Puchejře a usoudili, že to myslí vážně. Každý dopil do stanoveného limitu, zaplatili a společně opustili příjemné místo, kde se jim tolik líbilo. Vesnice i příroda uléhala ke spánku. Všude byl klád a ticho a tu dostal Žaban báječný nápad:

"Kluci, pojte, pučíme si králíka!"

Tak se i stalo. Večer si králíka upekli a snědli. Domluvili se, že o tom nikomu nic neřeknou. Ráno pak se vrátili do vesnice, oslavit včerejší dobrou večeři.

"Ježíšmarjá, já mám takovou žízeň a hospoda je zavřená!"

"Podívej, Puchejři, támhle je studna, tak se napijeme vody."

I když se Puchejřovi ani Žabanovi nechtělo, přece je Diblík ke studni dostal. U studny bylo několik lidí. Diblík praví: "Mám hroznou žízeň."

Pak se obrátil k lidem ke studni:

"Pusťte mě, dobří lidé, chtěl bych zapít to, co mi včera tolik chutnalo k večeři."

Žaban mu domlouvá:

"Dal jsi slovo, že nic nepovíš a teď tady tlacháš!"

Puchejř na to: "Vždyť neříká, že chce zapít toho králíka, co jsme tady včera ukradli".

"Čochlane, slez dolů, vysílá Vltava!"

V r e s t a u r a c i .

"Pane vrchní, zavolejte policii!"

???

"Budu platit."

Vrchní: Tak pánové, co máte ?

Tramp : Osm bifteků, dva metry piv, tři flašky rumu.
Tady je tácek a kdo bude platit se dozvíte
u soudu...

Tramp : Pane vrchní, proč se ten pes na mne tak zle
dívá ?

Vrchní: Prosím vás, nezlobte se, ale on nesnáší, když
vidí u někoho svůj talíř ...

O tlupě Starého Vagabunda.

Já snad málo komu známo něco o Vagabundově tlupě. Přes- to však existovala a budete-li nad tím vrtět hlavou, tak věřte, že ještě dnes je několik jejích členů roztrouše- no po světě. Nebyla to tlupa, povstávající snad ze sta členů, ne, bylo to všeho všudy jenom asi deset, anebo dvanáct dobrých hochů, Čechů, vandrujících po světě. -To jsme tenkrát ještě neřikali "trampovat". Povím vám něco o Starém Vagabundovi a o jeho tlupě, jak povstala a za- nikla.

Starý Vagabund byl v roce 1926, když jsme se s ním seš- li, star už čtyřicet let. Jeho zevnějšek vám nebudu po- pisovat, protože ten se měnil hodně často, podle toho, kde a jaký kus oděvu dostal. Byl tak zvaný " ztracená

Věc: Žádost o zvýšení platu.

Vážený soudruhu! Naše komise byla velice překvapena Va- ší žádostí o zvýšení platu. Máte Vy vůbec nějaké vlaste- necké cítění? Víte vůbec jak málo pracujete? Uvádíme Vám pro informaci přehled odpracovaných dnů. Rozhodně je Vám známo, že rok má 365 dnů. Denně spíte 8 hod., t.j. 122 dnů, zbývá tedy 121 den. Pak máte 52 neděl a po jejich odpočítání zbývá ještě 69 dnů. Zbývají 43 dny. Denně má- te na oběd, svačinu a úklid 1 hod. volno, t.j. do roka 15 dnů, zbývá tedy již jenom 28 dnů. Za rok je ale šest svátků státem uznávaných. Po odečtení těchto svátků a Va- šich tří týdnů dovolené zbývá již jen jeden den a to je První máj, na který Vám zaručeně Váš podnik dá volno. To jsme ovšem nepočítali volné soboty, které Vám proto bu- dou muset být dodatečně strhávány z důchodu. Zač byste tedy chtěl, Vy starý vole plat a navíc ještě zvýšení platu ?

Kontrolní komise v t.ř.

existence". Před válkou prohnul do ciziny a asi ve dvanáctém roce se dostal ke Středozemnímu moři, od něhož se už nehnul. Nikdy se už nechtěl vrátit domů, do vlasti, třebaže tvrdil, že v tom jeho Nuselském údolíčku by ho přijali s otevřenou náručí. Proč, to neřekl.

V květnu toho roku jsme byli s kamarádem Láďou na čundru v Itálii. Po procourání Itálie, finančně i žaludečně zmožení, jsme se uchytili na práci mezi lázněmi Abbgzzií a Fiume na stavbě silnice. Tam jsme byli už asi čtrnáct dní zaměstnáni, když jedné neděle, sedíce na lavičce poblíž hotelu Regina, viděli jsme prvně Vagabunda, který se vyšoural z hotelové kuchyně a vida dva kluky v kroji, šel si k nám přisednout. Spustil na nás italsky. My však odpovídali většinou jednoslabičně svojí omezenou zásobou slov, totiž si, anebo no signor. Spustil tedy chorvatsky a teprve pak jsme se domluvili, že jsme Češi. "Co byste se tady dřeli, kluci", řekl. "Pojďte se mnou do Sušaku a tam se můžete usadit, jak dlouho chcete." Dali jsme si říci a hned druhý den jsme si šli pro knížky a hajdy do Fiumy. Došli jsme tam večer a Vagabund nás dovedl do své známé bodegy, kde jsme přenocovali. Ráno jsme zašli na jihoslovanaký konzulát pro vzkaz a v poledne už jsme byli v Sušaku. Sušak je totiž oddělen od Fiumy jen malou říčkou, která tvořila státní hranici. Přes říčku klen se most; na jednom jeho konci stála stráž italská, na druhém jugoslávská. V Sušaku jsme šli hned do gostiony Gurič, kde seděli dva kluci v kroji, Vagabundovi známí. Tam jsme měli být přijati po řádném poučení do jeho tlupy. Tlupa se skládala - jak nám pravil - z mladých čundráků, cestujících po cizině v krojích a měla za účel navzájem si pomáhati. Kvůli poznání jsme měli odznaky. Tlupa byla myšlenkou Vagabundovou, který doufal, že se velmi rychle rozšíří po celém světě. Škoda, že se tak nestalo.

Po předmluvě jsme byli přijati. Já jako číslo 6 a Láďa jako číslo 7. Dostali jsme odznaky a stali se z nás řádní členové tlupy. Po nezbytném napití jsme odešli do přístavu se rozhlédnout, co by se zde

dále dělat. Sušák nemá příliš velký přístav, přesto je ale plný lodí, zejména dřevařských. Vůbec jsme tam viděli nakládat jenom samé dřevo. Navečer jsme se pak znovu sešli s Vagabundem, který nám ukázal lodě, na které si máme jít opatrovat potravu. Mohli jsme jít na Ivana, Salomu, Francesco Popolo a Pickvick. Potom ukázal na motorový člun z Crikvenice a pravil: "Tam nechoďte, tam nevařeji!" Pro spaní jsme si opatřili nákladní vagon, stojící na slepé koleji u přístavu.

Byli jsme už tři týdny v Sušaku a vedlo se nám jak prastatům v žitě. Ale říká se: "Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne." Jednou, když jsme oslavovali malou pitkou jakýsi svátek, skončilo to na policii za kravál, který jsme ve vopici dělali. Na policii jsme dostali každý tři dny vězení, ale Vagabunda si za mřížemi nechali. Neměl to v pořádku s doklady. Byla to vlastně pitka na rozloučenou s Vagabundem. Zemřel ve vězení asi týden po zatčení. Prý tuberkulóza plic. Tím byl konec i jeho tlupě, jelikož přijímání si vyhradil pro sebe. Myšlenka sice zůstala, ale jak jsem slyšel, ani jeden z oněch deseti ji neprováděl. Prý hloupost neproveditelná. Ale myslím si, že to ta ková hloupost není. Kdož ví, k čemu by to dnes zbylo dobré!

C a b a l l e r o .

Těžko se ještě někdy najde v našem trampingu osobnost tolik opředená legendami, jako Bob Hurikán. Mnozí ho opěvují, třebaže ho nikdy neviděli, jiní po něm plivají, třebaže jim nic zlého neudělal. Někteří opěvují jeho kamarádství a jeho povahu, jiní tvrdí, že byl sobecký, domýšlivý a chtivý peněz. Někteří tvrdí, že prošel pěšky celou Evropu, jiní říkají, že tu dobu strávil v bujných rádo-vánkách u jakési vdovičky. Nejvíce ze všeho mu mnozí zazlívali jeho politické smýšlení - prý vnášel do trampingu apolitičnost. Nemíníme osvěžovat tyto spory a nemíníme dávat za pravdu ani jedné, ani druhé straně. Faktem zůstává, že jeho postava zůstane věčně připomínána, dokud nezanikne sám trampingu. A jeho názory? Přečtete si Bobovu úvahu z knížky Skazky táborových ohňů, ve které se z nich vyznává. Je to dnes úvaha velice aktuální a živá, neboť jestliže tehdejší svět nestál za nic, dodnes se toho na něm příliš nezměnilo.

Bob z Hurikánu:

Allo modo a jeho úvaha.

Motto:

Zmýlití se může každý člověk,
trvatí v omylu může však jen pošetilec.

Cicero.

Tramp- tulák, vracející se z cesty z Dálného východu napsal, tuším, v článku "Baštonáda" malé Allo modo, které zní: "Život je jak rozbitý střevíc,
vyhneš-li se blátu, máš to dobré."

Jiný by to snad napsal, přečetl, odložil a více o tom nepřemýšlel. Jinak on !!! Jak hrdý byl na své nové motto, které si přivezl dárkem ze země minaretů, vždyť je tolikrát prožil, ale ta stará jeho povaha mu nedala Seděl na pasece vysoko nad Zlatou řekou, která, vydechujíc chuchvalce mlh, hotovila se ke spánku a přemýšlel. Před oči-

ma jako v mlhách mihotaly se prožité životní skazky. Viděl jasně bídu Orientu, o jaké se mu doma ani nesnilo. Viděl ji v Bělehradě, Kragujevci, ve Vídni, v Sofii, Drážďanech, tak jako v Sevastopolu, Tiflisu, Cařihradu, Ankaře, Smyrně a Jafě. Viděl tu bídu na hlavní třídě Istanbulu, Tebe Baši, jako v zapadlých uličkách Ejupu. Viděl bídu gallatských nevěstek i všech těch fukárů, žebráků, kteří spali, ztuhlí zimou, ve vyřazených lodích krásného Zlatého Rohu. Před očima mu tančila Smyrna, město datlí a fíků a celé desítky na řetěze ukovaných lidí, nevráhlů lupičů a zlodějů, ale stávkujících dělníků, padajících duševním zoufalstvím a hladu. Všude bída v tiché hrůze tančila mu před očima. Viděl také přepychová auta těch, kteří nevidí a nechtějí vidět tu bídu chudých. Kdyby neviděli bídu chudých, vem to čert - je to pochopitelné z jejich strany, ale oni nevidí ani tu svou "sociální bídu" - bídu jejich ducha, který nemá kousek citu pro bídu chudých. Vzpomněl si na dobrého znalce lidských duší, básníka Gézu Včeličku i na jeho dedikaci, které si tolik váží. Roztřásl se zimou i divokými vzpomínkami. Viděl nový obraz před sebou! Zříceniny katedrál Svatého vzkříšení v Sofii, která byla dynamitována bulharským proletariátem - on neviděl jen haldu pobořených zdí a kamenů, on viděl více, on viděl v tom všem pohrůžku bídy chudých, kteří, chtějíce býti spravedliví, zničili i čtyřista životů svých bratrů - proč to všechno?

Proč nemohl by býti na zemi cit - bratra k bratru? Proč trestat všechny ty, kteří nesouhlasí s dnešním řádem? Proč v zemi Pilsudského karabáci (po kterých zůstávají hluboké jizvy po celý život), vyhánějí odpor z bouřícího se proletariátu? Proč socialisté - moralisté, používají takovýchto zbraní? Proč komunisté vše kritizují takovou kritikou, která bourá, proč neužívají kritiky tvořivé? Proč to všechno? Proč, proč, proč... Nejsme bratry? Proč nepoučiti jeden druhého, proč bít, střílet, zavírat a zase bít tam, kde stačí vlídné slovo a nalíti do duševních ran hojivý balzám - práci. Proč bohatá srdce jsou tak zatvrzelá, proč? Proč nemají citu, když cítí tíhu

ma jako v mlhách mihotaly se prožité životní skazky. Viděl jasně bídu Orientu, o jaké se mu doma ani nesnilo. Viděl ji v Bělehradě, Kragujevci, ve Vídni, v Sofii, Drážďanech, tak jako v Sevastopolu, Tiflisu, Cařihradu, Ankaře, Smyrně a Jafě. Viděl tu bídu na hlavní třídě Istanbulu, Tebe Baši, jako v zapadlých uličkách Ejupu. Viděl bídu gallatských nevěstek i všech těch fukárů, žebráků, kteří spali, ztuhlí zimou, ve vyřazených lodích krásného Zlatého Rohu. Před očima mu tančila Smyrna, město datlí a fíků a celé desítky na řetěze ukovaných lidí, nevrhů lupičů a zlodějů, ale stávkujících dělníků, padajících duševním zoufalstvím a hladu. Všude bída v tiché hrůze tančila mu před očima. Viděl také přepychová auta těch, kteří nevidí a nechťejí viděti tu bídu chudých. Kdyby neviděli bídu chudých, vem to čert - je to pochopitelné z jejich strany, ale oni nevidí ani tu svou "sociální bídu" - bídu jejich ducha, který nemá kousek citu pro bídu chudých. Vzpomněl si na dobrého znalce lidských duší, básníka Gézu Včeličku i na jeho dedikaci, které si tolik váží. Roztrásl se zimou i divokými vzpomínkami. Viděl nový obraz před sebou! Zříceniny katedrál Svatého vzkříšení v Sofii, která byla dynamitována bulharským proletariátem - on neviděl jen haldu pobořených zdí a kamenů, on viděl více, on viděl v tom všem pohružku bídy chudých, kteří, chtějíce býti spravedliví, zničili i čtyřista životů svých bratrů - proč to všechno?

Proč nemohl by býti na zemi cit - bratra k bratru? Proč trestat všechny ty, kteří nesouhlasí s dnešním řádem? Proč v zemi Pilsudského karabáci (po kterých zůstávají hluboké jizvy po celý život), vyhánějí odpor z bouřícího se proletariátu? Proč socialisté - moralisté, používají takovýchto zbraní? Proč komunisté vše kritizují takovou kritikou, která bourá, proč neužívají kritiky tvořivé? Proč to všechno? Proč, proč, proč... Nejsme bratry? Proč nepoučiti jeden druhého, proč bít, střílet, zavírat a zase bít tam, kde stačí vlídné slovo a nalíti do duševních ran hojivý balzám - práci. Proč bohatá srdce jsou tak zatvrzelá, proč? Proč nemají citu, když cítí tíhu

peněz v kapse a vidí bídu kolem? Proč na jedné straně umírají lidé zimou, hladem a na druhé straně tisíce žoků bavlny hoří, nebo celé vlaky kávy se házejí do moře?

Och, jak rád by ten tramp psal jen a jen samé krásné příběhy, ale život je tvrdý a neúprosný proti nim.

"Život je rozbitý střevíc, vyhneš-li se blátu- máš to dobré".

Ono se to řekne a napíše, ale jednou, už nebude vyhnutí a do bláta se šlápnout bude muset, tu tulácká filosofie řekne: "Proč chodíš v děravém střevíci, proč střevíce druhé jsou dobré - nejen dobré, ale i jeleníci vykládané? Proč? Proč to všechno?"

Procitl z těžkých myšlenek, které nemohl ani zcela obsáhnouti, pohlédl na řeku, kde ležela těžká jako život šedivá mlha a on, myslící stále na to vše, tiše a sám pro sebe s ironií šeptal:

"Život je jak rozbitý střevíc,
vyhneš-li se blátu, máš to dobré,
ale...ale nesmíš si to škrábat".

A zatímco sestupoval k řece, vzpomněl si na havajskou ukolébavku, plivl skrz zuby daleko před sebe a zahučel:

"Život? Život je samá a věčná bída!"

← "Že už 6 měsíců
žije jako z konve, s tím
bych se nakonec smířil,
ale že nám celou tu dobu
vykládáte, jaké je krás-
né počasí a jenom ma-
lá kupovitá oblačnost,
to mě, hombre, naštva-
lo...!"

Kamarádi, my bohužel nemůžeme rychle reagovat na skutečnost, které před nás staví tato doba. Jsou ale situace, kdy musíme číslo, které je již připraveno do tisku, předělat, aby se nám do něj vešlo alespoň několik řádek o událostech, které by jinak příliš ztratily na aktualitě. Ale je tomu skutečně vždycky tak? Píší tento článek pod dojmem události, která asi hned tak nezastará, protože doslova šokovala celý svět. Až vy ho budete číst, budeme již všichni jistě o něco moudřejší. Dnes se tedy můžeme jen zamyslet nad příčinami, které dohnaly mladého člověka, studenta Jana Palacha k tomu, aby tak otřesným způsobem ukončil předčasně svůj život. Nebylo by snad lepší, kdyby alespoň jeden z vedoucích činitelů naší země, kteří v minulých dnech předstupovali před naši veřejnost nám prostě a lidově bez jakýchkoliv obalů vysvětlil, jak dočasné budou různé "dočasnosti", jak dlouho bude u nás na návštěvě ten, koho bychom nejraději viděli za dveřmi, co nám zbylo z toho, co se nazývá polednová politika. Slysíme v poslední době, jak široký prostor nám zůstal pro uskutečňování této politiky. Musíme se tomu jen s hořkostí smát vidíme-li, jak pozvolna mizí to, co jsme si po lednu vydobili. Jak znovu sílí útoky proti hromadným sdělovacím prostředkům, jak jsou postohovány naše legální časopisy, zatím co ilegální plátky, jako na př. Zprávy, jsou bez-
trestně kolportovány, jak byly omezeny cesty našich občanů do cizích zemí, jak z našeho politického života se ztrácejí ti, kteří se těšili největší důvěře našeho lidu. Na jejich místa nastupají ti, kteří tuto důvěru již dávno ztratili. Myslím, že nemá cenu pokračovat v tomto výčtu dál, člověk dostává potom jenom vztek. Nemůžeme se potom divit, že mladý člověk, bouřící se proti všem kompromisům, nevidí jiné východisko jak vyburcovat svědomí těch, kteří říci máš stát, nežli v šokující oběti. My všichni si musíme vzít kousíček z ohně, který vzplanul 16. ledna 1969 na Václavském náměstí. My všichni se musíme stát jeho strážci, neboť jej musíme nésti dál ukrytý hluboko v našich srdcích. Ať hoří dál v nás všech a jeho světlo ať je varovným znamením pro všechny ty, kteří by chtěli vrátit kolo dějin zpět.

Texas Kid.